

²⁴ Закалюк А.П. Курс сучасної української кримінології: теорія і практика: у 3-х кн. – К.: Ін Юре, 2008. – Кн. 3: Практична кримінологія. – С. 118.

²⁵ Батиргарєєва В.С. Рецидивна злочинність в Україні: соціально-правові та кримінологічні проблеми: монографія / В.С. Батиргарєєва. – Х.: Право, 2009. – С. 98.

Резюме

Байдалінова А.Ю. Аналіз стану наукової розробки проблеми як етап дослідження професійної віктимізації в Україні.

У статті здійснюється аналіз ролі такого етапу наукового дослідження, як стан наукової розробки проблеми на прикладі дослідження професійної віктимізації в Україні. Авторкою запропоновано алгоритм здійснення такого аналізу за трьома змістовними блоками: 1) стислий огляд теоретичних напрацювань з метою виявлення особливостей процесу формування знання про практику запобіжної діяльності, спрямованої на упередження виникнення та існування явища професійної віктимності; 2) наявність чіткого термінологічного апарату, що дає змогу окреслити межі дослідницької площини та установити міждисциплінарні зв'язки з іншими пізнавальними сферами, та необхідного інструментарію для приросту нового знання; 3) виокремлення ще не вирішених проблем професійної віктимізації та окреслення нових тенденцій у цьому явищі. Розкрито зміст кожного з них.

Ключові слова: віктимізація, професійна віктимізація, жертва злочину, віктимність, віктимологія.

Резюме

Байдалінова А.Ю. Анализ состояния научной разработки проблемы как этап исследования профессиональной виктимизации в Украине.

В статье анализируется роль такого этапа научного исследования, как состояние научной разработки проблемы на примере исследования профессиональной виктимизации в Украине. Автором предложен алгоритм проведения такого анализа по трём блокам: 1) краткий обзор теоретических наработок с целью выявления особенностей процесса формирования знания о практике предупредительной деятельности, направленной на предупреждение возникновения и существования явления профессиональной виктимности; 2) наличие четкого терминологического аппарата, что позволяет очертить границы исследовательской плоскости и установить междисциплинарные связи с другими познавательными сферами, и необходимого инструментария для прироста нового знания; 3) выделение еще нерешенных проблем профессиональной виктимизации и определение новых тенденций в этом явлении. Раскрыто содержание каждого из них.

Ключевые слова: виктимизация, профессиональная виктимизация, жертва преступления, виктимность, виктимология.

Summary

Bajdalinova A. Analysis of a state of the scientific development of a problem as a stage of the research of professional victimization in Ukraine.

The paper is devoted to the analysis of the role of such a stage of scientific research as a state of scientific development of the problem on the example of the study of professional victimization in Ukraine. The author proposed an algorithm for conducting this analysis in three blocks: 1) a brief review of theoretical advances in order to identify the features of the formation of knowledge about the practice of preventive activities oriented to the prevention of the emergence and existence of the phenomenon of professional victimity; 2) the existence of a clear terminological vocabulary that allows to delineate the boundaries of the research plane and establish interdisciplinary connections with other cognitive fields, and the necessary tools for the growth of new knowledge; 3) highlighting the still unsolved problems of professional victimization and identifying new trends in this phenomenon. The content of each of them is disclosed.

Key words: victimization, professional victimization, crime victim, victimity, victimology.

УДК 343.9:343.326

В.В. МОКЛЯК

Володимир Вікторович Мокляк, здобувач Національного юридичного університету імені Ярослава Мудрого

СУЧАСНА СТРАТЕГІЯ ЗАПОБІГАННЯ ТЕРОРИСТИЧНІЙ ДІЯЛЬНОСТІ В УКРАЇНІ

Необхідною умовою нейтралізації терористичних загроз на національному ґрунті є формування ефективної державної політики протидії тероризму, що вимагає вироблення чіткої концепції та стратегії, базових принципів, концептуальних засад і визначення шляхів їх практичної реалізації, а також удосконалення правових та організаційних механізмів управління національною безпекою¹.

Антикримінальна політика являє собою політичну волю держави, втілену в антикримінальному законодавстві. У методологічному плані, з одного боку, йдеться про ставлення держави до охорони найбільш важливих суспільних відносин, виражене у нормативному закріпленні правообмежень, встановленні заборон та покарань за їх порушення, а з іншого – це ставлення до осіб, які вчинили такі правопорушення, виражене у нормативній регламентації процедури їхнього кримінального переслідування та виконання покарання.

© В.В. Мокляк, 2018

Зазначений напрям державної політики втілюється імперативним методом правового регулювання і застосуванням (чи погрозою застосування) репресивного впливу до правопорушників.

Можливості впливу антикримінального законодавства на злочинність залежать також від якості усієї системи вказаного законодавства. За загальним правилом якість законодавства визначається його відповідністю рівню розвитку суспільних відносин, здатністю задовольняти соціальні потреби, збалансовувати приватні й публічні інтереси, адекватно реагувати на виклики і загрози сучасності, вирішувати проблеми та знімати суперечності на даному конкретно-історичному етапі розвитку, зрештою забезпечувати захищеність прав, свобод і законних інтересів людини і громадянина від правопорушень і злочинних посягань².

Значний внесок у вирішення проблеми запобігання злочинності і, зокрема, запобігання терористичній діяльності, зробили вітчизняні вчені, зокрема, В.Ф. Антипенко, В.В. Голіна, Б.М. Головкін, В.П. Смельянов, А.П. Закалюк, В.С. Зеленецький, А.Ф. Зелінський, В.С. Канцір та ін.

Служба безпеки України є державним органом спеціального призначення з правоохоронними функціями, що забезпечує державну безпеку, здійснюючи з неухильним дотриманням прав і свобод людини і громадянина: протидію розвідувально-підривної діяльності проти України; боротьбу з тероризмом; контррозвідувальний захист державного суверенітету, конституційного ладу і територіальної цілісності, оборонного і науково-технічного потенціалу, кібербезпеки, економічної та інформаційної безпеки держави, об'єктів критичної інфраструктури; охорону державної таємниці³.

В Україні упродовж останніх років на законодавчому рівні сформовано систему забезпечення антитерористичних заходів, яка дає змогу організувати роботу із запобігання і припинення терористичних актів, попередження кризових ситуацій. Але експерти постійно наголошують, що варто посилити співробітництво силових відомств (СБУ, СЗРУ, МВС, Генеральної прокуратури та ін.), що займаються боротьбою з тероризмом, із метою підвищення ефективності їхньої взаємодії та координації при проведенні спільних контр- і антитерористичних операцій.

Планування у сферах національної безпеки і оборони здійснюється відповідно до таких принципів:

1) дотримання національного законодавства і міжнародних зобов'язань України;
2) демократичний цивільний контроль за сектором безпеки і оборони, відкритість інформації про державну політику, стратегічні документи, цілі, пріоритети і завдання планування, прозорість та підзвітність використання ресурсів;

3) цілісність, узгодженість, системність планування у секторі безпеки і оборони, врахування пріоритетів і обмежень, встановлених державними програмами, планами та прогнозними документами;

4) своєчасність та відповідність прийнятим рішенням щодо захисту національних інтересів України.

Планування у сферах національної безпеки і оборони поділяється на довгострокове (понад п'ять років), середньострокове (до п'яти років) та короткострокове (до трьох років).

Документами довгострокового планування є Стратегія національної безпеки України, Стратегія воєнної безпеки України, Стратегія громадської безпеки та цивільного захисту України, Стратегія розвитку оборонно-промислового комплексу України, Стратегія кібербезпеки України, Національна розвідувальна програма.

Документами середньострокового планування є інші стратегічні документи, програми щодо розвитку складових сектору безпеки і оборони, зокрема оснащення їх сучасним озброєнням і військовою технікою, створення необхідних запасів матеріально-технічних засобів та необхідних для цього потужностей оборонно-промислового комплексу, реалізація інших заходів з посилення обороноздатності держави.

Короткострокове планування передбачає щорічне розроблення планів утримання та розвитку (діяльності) складових сектору безпеки і оборони, основних показників державного оборонного замовлення (на трирічний період), у яких визначаються завдання щодо реалізації документів довгострокового і середньострокового планування.

Рада національної безпеки і оборони України з урахуванням змін у безпековому середовищі визначає концептуальні підходи, напрями, заходи із забезпечення національної безпеки і оборони, схвалює проекти стратегій, концепцій, державних програм та інших стратегічних документів, якими визначаються основні напрями і завдання державної політики у сферах національної безпеки і оборони, здійснює координацію і контроль за їх виконанням.

Комплексний огляд сектору безпеки і оборони включає проведення: оборонного огляду, огляду громадської безпеки та цивільного захисту, огляду оборонно-промислового комплексу, огляду розвідувальних органів України, огляду загальнодержавної системи боротьби з тероризмом, огляду стану кіберзахисту державних інформаційних ресурсів та критичної інформаційної інфраструктури⁴.

Концепція реалізації державної політики у сфері профілактики правопорушень на період до 2015 р., схвалена Розпорядженням Кабінету Міністрів України від 30 листопада 2011 р. № 1209-р., орієнтована на зменшення кількості вчинюваних правопорушень, забезпечення захисту громадян від протиправних посягань, покращення міжнародного іміджу України, підвищення рівня її інвестиційної привабливості, а також довіри населення до правоохоронних органів; підвищення ефективності заходів, що здійснюються правоохоронними органами для забезпечення правопорядку, створення науково обґрунтованої системи проведення моніторингу їх ефективності; активізацію міжнародного співробітництва, зокрема між Україною та Європейським Союзом, а також співробітництва між центральними і місцевими органами виконавчої влади, Радою міністрів Автономної Республіки Крим, неурядовими організаціями та громадськістю; підвищення рівня поінформованості населення про стан правопорядку в державі, профілактики правопорушень та осо-

бистий захист громадян від протиправних посягань; удосконалення нормативно-правової бази з питань правоохоронної діяльності, профілактику правопорушень та активізацію участі громадськості в забезпеченні правопорядку в державі; покращення просвітницької діяльності, спрямованої на формування в населення негативного ставлення до протиправних діянь; підвищення рівня технічного та наукового забезпечення органів внутрішніх справ щодо профілактики правопорушень шляхом залучення сил та засобів центральних і місцевих органів виконавчої влади, Ради міністрів Автономної Республіки Крим⁵.

На рівні держави визначено, що одними із основних завдань сектору безпеки і оборони є: оборона України, захист її державного суверенітету, територіальної цілісності і недоторканності; попередження, виявлення, припинення та розкриття злочинів проти миру і безпеки людства, інших протиправних дій, які безпосередньо створюють загрозу життєво важливим інтересам України, боротьба з тероризмом, корупцією та організованою злочинністю у сфері управління і економіки. Зазначається, що не вирішеними проблемами у секторі безпеки і оборони залишаються: довготривале фінансове та матеріальне забезпечення складових сектору безпеки і оборони за залишковим принципом, недосконалість процесу формування, координації та взаємодії складових сектору безпеки і оборони під час вирішення спільних завдань із забезпечення національної безпеки; недосконала і неефективна взаємодія між центральними та місцевими органами державної влади, насамперед з питань запобігання і боротьби з тероризмом; недостатня ефективність діяльності суб'єктів сектору безпеки і оборони України у протидії кіберзагрозам воєнного, розвідувального, кримінального, терористичного та іншого характеру.

Концепцією розвитку сектору безпеки і оборони України основні напрями розвитку складових сектору безпеки і оборони щодо Служби безпеки України визначено наступним чином: реформування Служби безпеки України спрямовуватиметься на посилення її спроможностей протидіяти сучасним зовнішнім і внутрішнім загрозам національній безпеці та здійснюватиметься у напрямі оновлення доктринальних і концептуальних підходів до організації діяльності Служби безпеки України, функціональної оптимізації її організаційної структури та вдосконалення матеріально-технічного забезпечення.

Метою реформування Служби безпеки України є її трансформація на спеціальну службу, здатну ефективно захищати державний суверенітет, конституційний лад і територіальну цілісність України, яка зосереджуватиметься на розв'язанні завдань щодо:

- контррозвідувального захисту державного суверенітету, конституційного ладу, територіальної цілісності, економічного, науково-технічного і оборонного потенціалу, інформаційної безпеки України, життєво важливих інтересів держави, прав і свобод громадян від посягань з боку спеціальних служб іноземних держав, окремих організацій, груп та осіб, які становлять загрозу національній безпеці України;
 - протидії розвідувальній, розвідувально-підривної та іншій протиправній діяльності спеціальних служб іноземних держав, окремих організацій, груп та осіб, що створюють загрози національній безпеці України;
 - контррозвідувального захисту органів державної влади, науково-технічного та оборонного потенціалу, оборонно-промислового і транспортного комплексів, національної системи телекомунікацій та їх об'єктів, об'єктів критичної інфраструктури, що мають стратегічне значення;
 - попередження, виявлення, припинення та розкриття злочинів проти миру і безпеки людства, які вчиняються в кіберпросторі; здійснення контррозвідувальних та оперативно-розшукових заходів, спрямованих на боротьбу з кібертероризмом та кібершпигунством; протидії кіберзлочинності, можливі наслідки якої безпосередньо створюють загрозу життєво важливим інтересам України; розслідування кіберінцидентів та кібератак щодо державних електронних інформаційних ресурсів, інформації, вимога стосовно захисту якої встановлена законом, критичної інформаційної інфраструктури та її окремих об'єктів; здійснення тестування готовності захисту об'єктів критичної інформаційної інфраструктури до можливих кібератак та кіберінцидентів; забезпечення реагування на комп'ютерні інциденти у сфері державної безпеки;
 - реалізації комплексу адміністративно-правових, організаційних, оперативно-розшукових та оперативно-технічних заходів з протидії терористичній діяльності, у тому числі міжнародній, та фінансуванню тероризму;
 - протидії злочинам, що створюють загрози державній безпеці України (з подальшою поетапною оптимізацією у визначеному законодавством порядку повноважень Служби безпеки України у цій сфері);
 - викриття і протидії транснаціональним та міжрегіональним організованим злочинним угрупованням, боротьби з проявами організованої злочинності у різних сферах (з подальшою поетапною оптимізацією у визначеному законодавством порядку повноважень Служби безпеки України у цій сфері);
 - протидії спеціальним інформаційним операціям і впливам спеціальних служб іноземних держав, організацій, груп та осіб;
 - боротьби з незаконним обігом і використанням спеціальних технічних засобів негласного отримання інформації;
 - здійснення інформаційно-аналітичної діяльності в інтересах державної безпеки України;
 - профілактики правопорушень у сфері державної безпеки України.
- Досягнення очікуваного результату передбачається шляхом:
- створення ефективної системи протидії новим загрозам національній безпеці України у сфері державної безпеки та вдосконалення механізмів своєчасного виявлення і реагування на них у рамках подальшого розвитку сектору безпеки і оборони держави;
 - зміни правових, організаційних та інших засад функціонування Служби безпеки України з урахуванням сучасного досвіду діяльності спецслужб держав – членів ЄС та НАТО, демократичних перетворень у

суспільстві, інтеграційного курсу України в європейський і євроатлантичний економічний, політичний та безпековий простір;

– кардинального оновлення змісту й організації інформаційно-аналітичної роботи у діяльності Служби безпеки України, упровадження новітніх інформаційних технологій у процес оброблення здобутої інформації, максимального зменшення даних правоохоронного характеру в інформаційних масивах національної спецслужби;

– розширення та набуття необхідних оперативно-технічних можливостей органами і підрозділами Служби безпеки України з отримання оперативної інформації;

– поглиблення взаємодії Служби безпеки України з іншими складовими сектору безпеки і оборони, органами державної влади, установами та організаціями на нових засадах;

– удосконалення наявних і формування нових механізмів партнерських зв'язків зі спецслужбами іноземних держав відповідно до національного законодавства та міжнародних договорів⁶.

Також слід зазначити, що ще у 2015 р. в Україні було затверджено Стратегію національно-патріотичного виховання дітей та молоді на 2016–2020 роки. Визначено, що національно-патріотичне виховання має охоплювати насамперед такі сфери: профорієнтація на військові спеціальності; цивільна оборона; оборона України⁷.

Концепція запобігання тероризму визначається принципами державної політики у сфері національної безпеки, одним із яких є пріоритетність попереджувальних заходів, а необхідність її розробки зумовлена положеннями Законів України «Про національну безпеку України» (ст. 3), «Про засади внутрішньої і зовнішньої політики» (ч. 3 ст. 2), Доктриною інформаційної безпеки України, Концепцією розвитку сектору безпеки і оборони України. При формуванні та реалізації державної політики у сфері запобігання тероризму потребує врахування позитивний досвід країн-членів ЄС і НАТО.

Ще у 2008 р. науково-організаційним центром Національної академії СБУ були запропоновані рекомендації щодо підготовки проекту Концепції запобігання тероризму в Україні, положення якої повинні бути спрямовані на забезпечення єдиного підходу до розуміння сутності й змісту сучасного тероризму; системне сприйняття цієї загрози як багатопланової небезпеки для різних сфер національної безпеки держави; чітке бачення взаємозв'язку екстремізму, тероризму із соціальними суперечностями та конфліктами. Також у 2011 р. Національним інститутом стратегічних досліджень було визнано, що для забезпечення єдиного підходу на всіх рівнях держави та суспільства до розуміння сутності тероризму як загрози національній безпеці України необхідно розпочати розроблення Концепції протидії тероризму, зміст якої має визначати пріоритети держави у підходах щодо подолання тероризму з урахуванням як криминологічної специфіки цього злочину, так і комплексної соціально-політичної природи даного явища. Але, незважаючи на значний суспільний інтерес, чіткої концепції протидії тероризму, яка розкривала б з точки зору криминологічної науки суттєві характеристики цієї небезпеки і тим самим указала на шляхи її запобігання та створення можливостей такої протидії, поки що не розроблено.

Концепція запобігання тероризму має спиратися на Стратегію боротьби із цим явищем, яка повинна бути всеохоплюючою, не прив'язаною до якої б то не було специфічної загрози, розрахованою на тривалий час і з визначенням необхідних напрямів реформування антитерористичної системи за певними етапами відповідно до їх важливості⁸.

Невдовзі все ж було схвалено Указом Президента України від 25 квітня 2013 р. Концепцію боротьби з тероризмом, яка є чинною й нині⁹. Проте положення цього документа вже об'єктивно застарілі і неспроможні ефективно регулювати реальну ситуацію в державі. У Концепції боротьби з тероризмом зазначається, що «на даний час завдяки ефективній реалізації внутрішньої та зовнішньої політики Україна не належить до держав із високою ймовірністю вчинення на їх територіях міжнародними терористичними організаціями терористичних актів або терористичних посягань проти їх представництв за кордоном. В Україні відсутні внутрішні передумови для виникнення організацій, які б використовували терористичні методи як спосіб досягнення політичної мети або привернення уваги громадськості до своїх ідеологічних чи інших поглядів».

Як бачимо, Концепція боротьби з тероризмом вже не відповідає викликам сьогодення та не узгоджується з Концепцією розвитку сектору безпеки і оборони України, Доктриною інформаційної безпеки України.

Наразі необхідним є створення єдиної Стратегії боротьби з тероризмом (далі – Стратегія), яка повинна являти собою систему положень, що визначатимуть причини і умови, які сприяють поширенню тероризму в Україні, інформаційне, наукове, кадрове та матеріально-технічне забезпечення реалізації державної політики у сфері боротьби з тероризмом у сучасних умовах, розвиток міжнародного співробітництва у сфері боротьби з тероризмом, пріоритетні шляхи запобігання терористичній діяльності, виявлення і припинення терористичної діяльності; мінімізацію наслідків терористичної діяльності та очікувані результати від її реалізації.

Створення єдиної, комплексної Стратегії покликане визначити усі можливі шляхи запобігання тероризму в усіх сферах суспільного життя, враховуючи міжнародний досвід та досвід проведення АТО.

Пропонуємо наступні основні положення Стратегії боротьби з тероризмом в Україні:

1. Характеристику терористичних загроз в Україні, основні детермінанти виникнення терористичних загроз.

2. Виокремлення цілей, завдань державної політики у сфері запобігання терористичних злочинів.

3. Визначення пріоритетних шляхів запобігання терористичній діяльності.

4. Упровадження результатів наукових досліджень у сфері боротьби з тероризмом.

5. Вирішення питання фінансового, наукового, технічного, інформаційного та ресурсного забезпечення відповідних заходів. Забезпечення суб'єктів боротьби з тероризмом необхідною ресурсною базою. Навчання, підготовка та перепідготовка співробітників суб'єктів боротьби з тероризмом. Поліпшення правового і соціального захисту осіб, які беруть участь у боротьбі з тероризмом. Установлення сучасних систем безпеки, застосування засобів зовнішнього контролю (спостереження) та швидкого реагування на терористичні посягання на відповідних об'єктах.

6. Забезпечення міжнародного співробітництва та використання міжнародного досвіду. Взаємодія з ЄС, НАТО, ООН, ОБСЄ у сфері боротьби з тероризмом відповідно до норм міжнародного права.

7. Заходи планування і прогнозування результатів здійснених заходів та подальше встановлення очікуваних результатів.

Стратегією боротьби з тероризмом має бути передбачено необхідність посилення охорони потенційних об'єктів тероризму. Насамперед сюди слід віднести такі об'єкти підвищеної небезпеки, як АЕС, ТЕС, ГЕС, хімічні та промислові підприємства, державні, муніципальні установи, аеропорти, вокзали, метрополітен, транспортні засоби, торгові центри, бізнес-центри, дипломатичні та консульські установи іноземних держав та інші.

Особливо актуальним для України є забезпечення підвищеної безпеки на військових об'єктах Збройних Сил України: арсеналах, базах зберігання озброєння і техніки, боєприпасів та паливно-мастильних матеріалів, посилення їх охорони.

Окремим напрямом у Стратегії важливо передбачити здійснення боротьби з фінансуванням тероризму, оскільки за відсутності фінансових коштів терористи не зможуть придбати обладнання, зброю, сучасну техніку та провадити свою діяльність.

¹ *Леонов Б.Д.* Запобігання тероризму – важливий складник політики національної безпеки України / Б.Д. Леонов // Протидія тероризму, нерозповсюдження зброї та матеріалів масового знищення й захист критичної інфраструктури : зб. матеріалів Міжвід. експерт. робочої групи, створ. при НІСД / Національний інститут стратегічних досліджень. – К. : НІСД, 2013. – С. 41–44. – С. 41.

² *Головкін Б.М.* Превентивний вплив системи антикримінального законодавства України на злочинність / Б.М. Головкін // Вісник Академії правових наук України : зб. наук. пр. – Х. : Право, 2012. – 2012. – № 4(71). – С. 308–317. – С. 309, 315, 317.

³ Про національну безпеку України: Закон України від 21.06.2018 р. № 2469-VIII : [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2469-19#n355>

⁴ Там само.

⁵ Про схвалення Концепції реалізації державної політики у сфері профілактики правопорушень на період до 2015 року: розпорядження Кабінету Міністрів України від 30.11.2011 р. № 1209-р : [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1209-2011-%D1%80>

⁶ Про Концепцію розвитку сектору безпеки і оборони України від 4 березня 2016 року, введено в дію Указом Президента України від 14.03.2016 р. № 92/2016 : [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.rnbo.gov.ua/documents/418.html>

⁷ Про Стратегію національно-патріотичного виховання дітей та молоді на 2016–2020 роки: Указ Президента України від 13.10.2015 р. № 580/2015 : [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/580/2015>

⁸ *Леонов Б.Д.* Вказана праця. – С. 42–43.

⁹ Про Концепцію боротьби з тероризмом: Указ Президента України від 25.04.2013 р. № 230/2013 : [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/230/2013>.

Резюме

Мокляк В.В. Сучасна стратегія запобігання терористичній діяльності в Україні.

У статті досліджуються особливості формування стратегії запобігання терористичній діяльності в Україні упродовж 2008–2018 років. Значну увагу автор приділяє питанню необхідності реформування Служби безпеки України. Автором наголошується, що наразі необхідним є створення єдиної Стратегії боротьби з тероризмом.

Ключові слова: тероризм, терористична діяльність, терористичний акт, суб'єкти запобігання терористичній діяльності, стратегія запобігання терористичній діяльності.

Резюме

Мокляк В.В. Современная стратегия предотвращения террористической деятельности в Украине.

В статье исследуются особенности формирования стратегии предотвращения террористической деятельности в Украине на протяжении 2008–2018 годов. Значительное внимание автор уделяет вопросу необходимости реформирования Службы безопасности Украины. Автором отмечается, что в настоящее время необходимо создание единой Стратегии борьбы с терроризмом.

Ключевые слова: терроризм, террористическая деятельность, террористический акт, субъекты предотвращения террористической деятельности, стратегия предотвращения террористической деятельности.

Summary

Mokliak V. Modern strategy for the prevention of terrorist activity in Ukraine.

In the article the author investigates the peculiarities of forming terrorist activity prevention strategy in Ukraine during 2008–2018. The author pays great attention to the issue of necessity to reform the Security Service of Ukraine. The author accentuates that at present it is necessary to create a unified Strategy for the fight against terrorism.

Key words: terrorism, terrorist activity, act of terrorism, the subjects of terrorist activity prevention, strategy for the prevention of terrorist.